

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1910 til 31. Marts 1911.

Forhandlingen genoptoges.

N. Neergaard: Siden jeg havde Ordet første Gang under denne Forhandling, er der af forskellige Talere rettet Bemærkninger til mig og til Dels Modbemærkninger til, hvad jeg den Dag fremkom med; men paa den anden Side er der af forskellige andre ærede Talere sagt saa meget til Imødegaaelse, at jeg for en stor Del kan slutte mig dertil, og da jeg nødig vil forlænge denne i Forvejen meget langstrakte Forhandling, behøver jeg ikke at komme ind paa adskilligt af det, som det havde været min Hensigt her at udtale. Det er kun nogle enkelte Punkter, jeg ønsker at give en lidt nærmere Behandling.

Der er jo under hele denne Finanslovs Behandling gennem Udtalelserne fra de tidligere Regeringers Modstandere gaaet som en rød Traad, dette, at det er Systemskiftets Ministerier, der have ødelagt vore Finanser. Man er fra Regeringens og dens ærede Tilhængeres Side ingenlunde blind for, at man her til en vis Grad har et taknemmeligt Emne under Hænder, at der er en almindelig Følelse af Finanstilstandens Slethed og af, at der selvfølgelig kan være begaaet Fejl, og man søger saa at udnytte denne Situation paa bedste Maade ved at kaste hele Skylden over paa sine politiske Modstandere. Nu er der jo ikke nogen her i denne Sal, som ikke indrømmer, at man har stolet noget for meget paa de gode Tidens Vedvaren, at man har været noget for rask paa Haanden til Udgiftsforøgelser og navnlig til Iværksættelse af Lønningsforhøjelser og af offentlige Arbejder, hvoraf maaske dog adskillige kunde have ventet nogen Tid. Det skal alt sammen indrømmes. Men det er ikke andet end, hvad der næsten altid indtræffer, naar Regeringer administrere og staa for Lovgivningsarbejdet i opadgaaende Perioder. Men hvad der i ethvert Tilfælde med Sikkerhed kan fastslaaes, det er dette, at der er nogen, som ikke har Ret til at kritisere her, er det dem, der høre til den højtærede Regerings Parti. De have det mindst af alle. Man vil fra den Side svare: Vi have jo modsat os de stigende Militærudgifter; vi have navnlig modsat os Militærlovene, som bleve givne nu i Sommer. Men dette Svar ram-

mer aldeles ikke. For det første er det jo en Kendsgerning, som der allerede flere Gange er gjort opmærksom paa, at Militærlovene ledsages af en Skattelov, som allerede gav Dækning for hele Forøgelsen i det ordinære Militærbudget og delvis Dækning for Forrentningen af de ekstraordinære Midler, der blive at anvende, og som om faa Aar, som Følge af disse Skatters ordinære Stigning, som jo har vist sig gennem Stigningen af den Indkomst- og Formueskat, vi have, ville give fuldstændig Dækning, ja, mere end det. Desuden er det, selv om vi se bort herfra, øjensynligt, at den slette Finanstilstand paa ingen Maade kan siges at skyldes disse Love. Det sidst aflagte Statsregnskab viser jo 14½ Mill. Kroners Underbalance. Her spille da i alt Fald de vedtagne Militærlove ingen Rolle. For indeværende Finansaar anslaaer den højtærede Finansminister Underskuddet til mindst 30 Mill. Kr., maaske 35. Nu kan ingen sige — heller ikke den højtærede Finansminister —, hvor stort Underskuddet bliver, men meget stort bliver det jo i hvert Fald. Men heri vil det jo dog antagelig kun være de 5—6 Mill. Kr., jeg tænker, der kommer paa Tillægsbevillingsloven for ekstraordinære militære Udgifter i Henhold til de nye Love, der kunne bidrage til at danne dette Underskud, idet Forøgelsen paa §§ 22 og 23 jo dækkes af den vedtagne Skat.

Men saa er der de Forhøjelser af Militærudgifterne, der ere skete siden 1901. Her have de Medlemmer, der høre til Regeringens Parti, heller ikke nogen som helst Ret til at kritisere. Det er jo en ofte paavist Kendsgerning, at disse Forhøjelser ere fremkomne ved Foranstaltninger, om hvilke det gælder, at de have stemt for næsten dem alle. De stemte for 5 Mill. Kr. til Kanonerne, de stemte for de forskellige humane Foranstaltninger og de forskellige Lønningstillæg — ene med Undtagelse af Løjtnantslønningerne —, som have fremkaldt Stigningerne paa de militære Budgetter fra 1901 til de nye Militærloves Vedtagelse. Saa heller ikke her har man fra den Side nogen som helst Ret til at kritisere. Og paa de civile Omraader har Regelen jo været, saaledes som flere ærede Talere have gjort opmærksom paa, og som f. Eks. det ærede Medlem fra Rudsvedby (H. L. Jørgensen) med saa stor Kraft fastslog i Gaar Aftes, at man paa en Mængde af disse Omraader fra den radikale Gruppens Side og i endnu højere Grad fra Socialdemokraternes Side saa langt fra at holde igen bestandig har tilskyndet til